

Bir gerginlik halinde görüyorum seni, nedendir?

Bir yandan işler çoğaldı, Onun stresi. Bir yandan genel düşüncelerin akışı değişiyor. Onları gerilimi. Beynimin bir yerleri devamlı kanıyor ve ben oralara devamlı pansuman yapıyorum gibi geliyor. Bunların hepsi ayrı yara bende.

Ne olmak istediğine karar verememekle alakalı mı?

Daha çok mahcup olmakla alakalı. İnsanlara mahcup olmak.

Bugün sana söyleneni nasıl anladın? *Daha çok sosyalleşmelisin* diyen arkadaşını?

Ne demek istediğini tahmin edebiliyorum. Dışardan bakınca belki fildişi kulede, kendinden başka kimse derdiyle meşgul olamayan ve bu sebeple kimse üzerinde bir etkisi olamayacak birine benziyorum. Kendisinin bunu böylece düşündüğünü sanmıyorum, çünkü hayatımı genel olarak biliyor ancak sadece yazıları okuyan birinin hakkımda bunları düşüneceğini tahmin ediyorum. Gündemden veba gibi kaçan biri.

Doğru mu bu?

Biraz doğru. Biraz da Emin'in aslında *benden ayrı* bir hayatı olmasıyla alakalı. Emin'in yazarı Emin değil, benim yazarım da ben değilim. Emin'le beni karıştıranlar olması tabii. Emin kadar fildişi kulede yaşamıyorum, onun kadar insanlardan uzakta değilim velakin Emin'e daha çok benzemek istediğim zamanlar çoğaldı. Önceden aramızda bu kadar ayrılık yoktu Emin'le.

Onun için mi ortaya çıkarmaktan korkuyorsun?

Ortaya çıkarmak değil de, Emin'le *aynı kişi* sayılmaktan bir korkum var. Çünkü çok fikir değiştiriyorum, inançlarım onunki kadar sağlam değil. O sadece yazıyor ve yazdıklarına inanıyor, benim hayatımda yazmadığım ve yazıya geçmesi muhal pek çok his, intiba ve ilham var. Emin'in benim söylediklerimi yazdığını düşünebilirsin, ancak onun yazmak istemeyeceği yazıları ona söylemiyorum, onun için bir sesi var gibi duruyor.

Emin kendinden emin değil yani?

Evet. Onun için *20 sene sonra yok yere meşhur olacağım, arayacaklar, bulamayacaklar* dedim. Emin meşhur olacak ama ben değil. Bir isim olarak, arkasında kimin olduğu belli olmayan yazılar olarak kalacak bunlar. Temennim bu daha doğrusu.

Neden bu kadar az sahipleniyorsun?

Sahiplenmek çok zor. *Bunları ben yazdım* demek, insanların bunu bilmesi, bunu düşünmesi, neredeyse fobi gibi. Elimde bir titreme. Kimisi insanların ortasına çıkıp, *işte bu benim kitabım* diyebilmiş, benim yapabileceğim işler değil.

Her zaman böyle mi hissediyordun?

Eskiden daha azdı. Sanırım giderek artan bir kaçış hali var. İnternet olmasaydı ve buradaki yazıları veya başkalarını elime alıp, bir yayınevine gidip, *bunları ben yazdım* demek zorunda kalacak olsaydım, herhalde hiç ortaya çıkarmazdım. Emin varlığını İnternet'e borçlu.

Bu hissin sebebini düşünüyor musun? Yargılanma korkusu mu? Yazdıklarının kötü olduğunu düşündüğün için mi? Bunlarla ilişkilendirilmek istemediğin için?

Aslında normal hayatta pek çok beceriksizliğim var. Yazdıklarım kötüyse de, hayatta en beceriksiz olduğum konu değildir herhalde. Bu çok mühim gelmiyor artık. Elimden geleni yapıyorum. Dünyanın en iyi yazıları değil velakin ötesini düşünmek de pek manalı değil.

Neden?

Daha çok, sanki, bu yazıların insanlarda ilham ettiğini vehmettiğim düşüncelerden korkuyorum. Bunların altını dolduramamaktan. *Normal* biriymiş gibi yapamam, normalliğin ne olduğunu unutacak kadar uzaklaştım herhalde insanlardan velakin bu yazılarda ele aldığı konuların altını dolduracak bir insan olmadığımın korkuyorum. Veyahut insanlara hayatları hakkında akıl verecek. Bugün mesela insanlara rol modeli olabileceğimi söylediğinde, korktuğumun aslen bu olduğunu da düşündüm. İnsanların *benim gibi* olmasını istemiyorum. Herhalde kendimi hayatın karşısında şaşkın gördüğüm için, hayatlarını bir şekilde kafa emniyeti içinde geçiren insanlara, *benim gibi olun* demek, onları dikildikleri yerden alıp, uçurumdan aşağıya atmaya benziyor. Belki boşlukta kalmayı başarırlar, belki öğrendiğim gibi onlar da öğrenir ama büyük ihtimalle öğrenemezler.

Ne gibi bir boşluk?

İnsanların hayatlarını dolduran *anlamların* pek çoğunun benim için geçersiz olduğunu farkediyorum. İnsanların yaşamasını sağlayan *gafletleri* var, bir takım şeylere inanıyor ve bu sayede hayatla başa çıkıyorlar. Ben, en azından bugünlerde ve bunun gibi günlerde, bu *gafletlerimi* bırakıp, inançlarımı terkedip, hayatın boşlukta nasıl geçtiğine bakıyorum. Bakmak zorunda kalıyorum veya. Birinin peşimden gelmesini istemiyorum. Çünkü mazallah, boşluğa hazır değilse, hayata dair fikirlerinde, onu hayata bağlayan çapalarda önemli bir kaybı olursa mes'ul hissederim kendimi.

Ancak bu *çapalar*, zaten kesilmesi gereken şeyler değil mi?

Hayır, neden olsun? İnsanların aslen nasıl yaşadıkları önemli. Ahlaken ne kadar doğru yaşadıkları, ne kadar iyi olabildikleri. Bunun için çok saçma da olsa bir takım şeylere inanmaları gerekiyorsa, inmaya devam etmelerini tercih ederim.